

Työharjoittelu Edinburghissa 11.4.2016 – 6.5.2016

Skotlannin matkani alkoi mukavasti lomaviikolla, koska olin varannut matkaan viisi viikkoa joista työharjoittelu tulisi kestämään neljä viikkoa. Lomaviikon oli tarkoitus sijoittua aluksi tuon ajan loppupäähän, mutta koska sain majoituksen harjoittelupaikkani läheltä ensimmäisiksi neljäksi viikoksi, päädyin siirtämään harjoittelun ajankohtaa viikolla eteenpäin. Näin välttyin logistisilta ongelmilta, joita olisi muutoin tullut. Paja, jossa työharjoittelu järjestettiin, oli todellakin melkoisen hankalassa paikassa. Sinne ei edes julkisilla kulkuneuvoilla päässyt. Minulla oli nyt sitten ensimmäinen viikko aikaa tutustua kaupunkiin ja ottaa selvää kaikesta olennaisesta mitä uuteen maahan muutettaessa tulee tietää. Tuli kierreltyä kaupunkia, käytyä ravintoloissa ja kuppiloissa, sekä vierailtua Arthur's Seat:lla, joka on suuri kukkula lähellä Edinburghin keskustaa. Kävin myös tällä viikolla jo tutustumassa tulevaan työharjoittelupaikkaani P. Johnson & Company:n, jotta osaisin seuraavalla viikolla sitten kulkea sinne. Paja vaikutti lupaavalta ja sepät mukavilta, joskin tässä vaiheessa minulla oli vielä suuria hankaluuksia ymmärtää tuota skotlannin mongerrusta, jota englanniksikin siellä päin kutsutaan.

Kuva Arthur's Seat:ta

Ensimmäinen viikko pajalla alkoi. Saavuin paikalle muutaman tunnin myöhässä, koska majoituin vielä viimeistä päivää toisella puolella Edinburghia, kun missä paja sijaitti. Olimme sopineet yhteyshenkilöni ja pajan nykyisen johtajan Pete Hill:n kanssa, että paikalle saapumisen kanssa ei ensimmäisenä päivänä ole ajallisesti väliä, juurikin logististen ongelmien vuoksi, joita minulla vielä oli. Kun saavuin paikanpäälle minulle annettiin suojalasit, kuulosuojaimet ja hanskat ja pääsin välittömästi työntekoon. Olin edellisellä viikolla poiketessani saanut esittelykierroksen pajasta ja tarvittavat tiedot turvallisuusasioista, joten niistä ei tässä vaiheessa ollut enää tarvetta kertoa. Oli mukava päästä heti ensimmäiseksi takomishommiin, vaikka pajalta löytyi paljon myös muuta metallityötä. Pääsin valmistamaan kohennusrautoja, joita hiiliahjossa tarvitaan hiilten kohennukseen. Näitä piti tilauksen mukaan valmistaa 30 kappaletta ja valmiiksi tehtyinä oli 19 kappaletta. Pete näytti minulle vaihe vaiheelta miten kohennusraudat valmistetaan ja sain takoa niitä sitten melko itsenäisesti. tehtävänäni oli valmistaa loput 11 kappaletta, jotka tilaukseen tarvittiin. Itsenäinen tekeminen on itselleni mieleen, mutta välillä minulla oli hieman hankaluuksia ja minun täytyi käydä kyselemässä apua. Kohennusrautojen takomisessa käytettiin lähinnä konevasaroita, joista minulla ei tässä vaiheessa ollut kovinkaan paljon kokemusta. Aloin pian saada tuntumaa konevasaroihin ja onnistuin kohennusrautojen valmistuksessa mielestäni kohtalaisen hyvin. Kohennusrautojen valmistuksen vaiheita oheisissa kuvissa:

Aluksi 30 mm x 6 mm lattarautaan tehtiin olastukset. Raudat kuumennettiin takomislämpötilaan induktiolämmittimellä ja olastukset tehtiin manuaalisella olastuslaitteella.

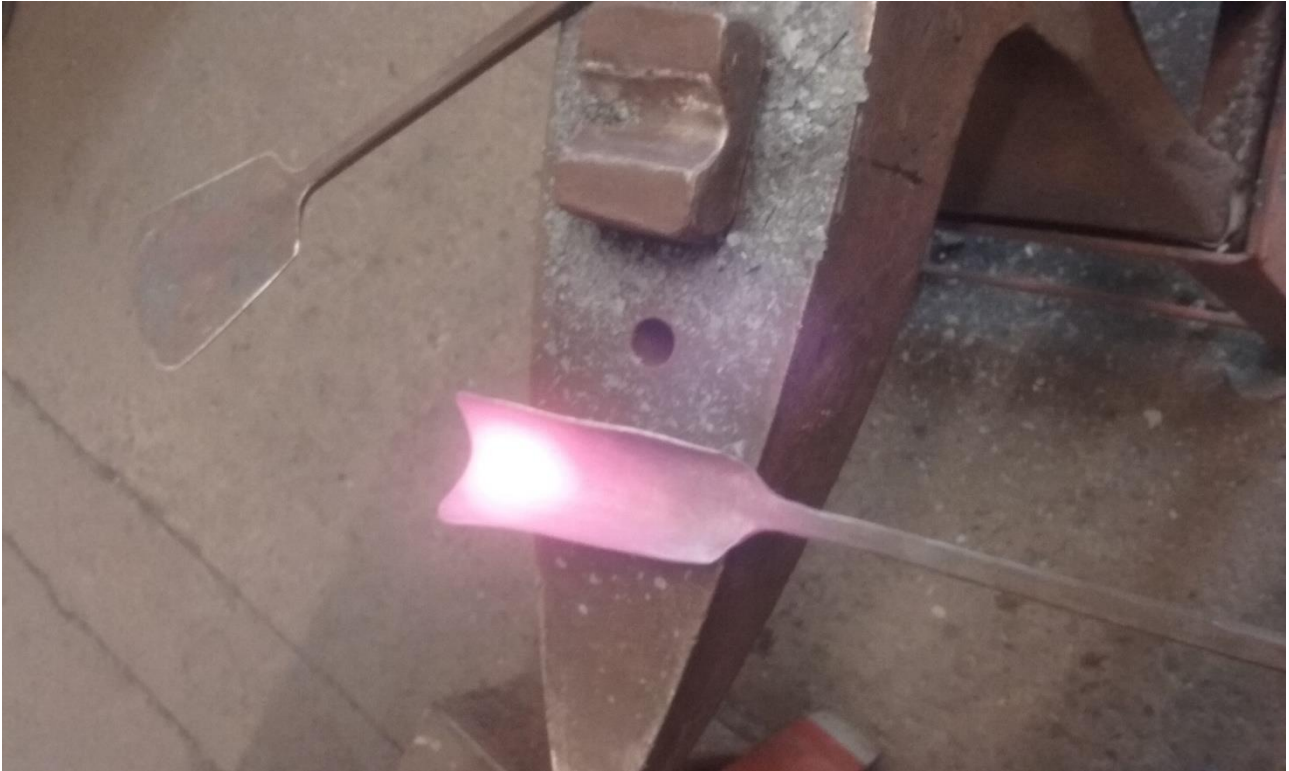

Olastusten välinen osa venytettiin konevasaralla haluttuun mittaan. Kuvassa osittain, mutta ei valmiiksi venytetty kohennusraudan "varsiosa".

Kohennusraudan kahvaosan valmistusta. Litteäksi taottu ja nauhahiomakoneella muotoiltu kahvaosa valmiina muotoon taottavaksi.

Kohennusraudan kahvaosan takomista haluttuun muotoon. Kuvassa näkyy alasimessa kiinni oleva työkalu, jota apuna käytettiin halutun muodon saavuttamiseksi.

Valmis haluttuun muotoon taottu kohennusraudan kahvaosa. Tätä samaa kahvan muotoa käytettiin myös lapioissa, joita myöhemmin tulin valmistamaan.

Ensimmäisen työviikon jälkeen minut laitettiin sitten toisenlaisiin hommiin ja pariin viikkoon en tullut edes ahjoa sytyttäneeksi, sillä sille ei ollut tarvetta. Harmi sinänsä, koska juuri takomista ja ylipäättään perinteistä sepäntyötä olin tullut oppimaan. Pajan toiminta on kuitenkin täysin tilausluontoista, joten työnkuva toki ymmärrettävästi vaihteli suuresti. Pääsin valmistamaan osia aitaan, joka tulisi suurten parkkialueiden ympärille. Projektiin kuului toki takomistakin, mutta minun tehtäväni oli lähinnä hioa hitsausaumoja puhtaaksi osista, joita muut valmistivat. Tässä riitti työtä runsaasti, koska tarvittavia komponentteja oli todella paljon ja samalla myös hiottavaa oli runsaasti. Pari viikkoa putkeen tein lähinnä tätä hommaa ja aika alkoi välillä käydä hieman pitkäksikin. Päivät kuluivat kuitenkin melkoisen nopeasti, koska työtahti oli erittäin tiukka. Teimme yhdeksän tunnin päiviä ja ylimääräiseen neppailuun ei ollut aikaa.

Viimeisellä harjoitteluviikolla pääsin jälleen takomishommiin. Pääsin takomaan lapiota, jotka kuuluivat samaan tilaukseen, kuin harjoittelun alussa tekemäni kohennusraudat. Lapioiden valmistusprosessi oli hyvin samanlainen, kuin harjoittelun alussa tekemieni kohennusrautojen valmistus, koska ne kuuluivat samaan tilaukseen ja olivat täten hyvin samantyyliisiä. Lapiossa tuli olla samanlainen kahva, kuin kohennusraudoissa ja varsiosa venytettiin konevasaralla samalla tavalla. Tässä vaiheessa olin saanut jo melko hyvin tuntumaa konevasaroihin ja hommat tuntuivat luistavan paremmin. Lapiota tuli valmistaa 30 kappaletta ja niitä oli jonkin verran valmiina. Viikon aikana sain loput parisenkymmentä lapiota valmiiksi.

Lapio-osat prässättiin hydraulisella prässillä tähän tarkoitukseen valmistetun muotin avulla hahmolliseen muotoon, jonka jälkeen muoto viimeisteltiin nauhahiomakoneella.

Lapion varsiosa taottiin kuvassa näkyvällä tavalla lapio-osan kiinnitystä varten. Kiinnitys tapahtui niittaamalla.

Neljän viikon työharjoittelujaksoni Edinburghissa P. Johnson & Company:ssa sujui kokonaisuudessaan mielestäni melko hyvin, koska sain paljon uutta oppia ja matkan aikana muutenkin paljon huikeita kokemuksia ja tapasin uusia ihmisiä. Tiukkaa palautetta kyllä tuli siitä, kun en aina ollut kykeneväinen pitämään yllä vaadittavaa laatua suhteessa vaadittavaan työskentelytahtiin. Palautetta tuli myös siitä, etten ollut tarpeeksi sosiaalinen, enkä välttämättä päässyt täysin sisään pajan porukkaan. Neljä viikkoa on kuitenkin lyhyt aika ja ilmapiiri oli suhteellisen haastava päästä sisään noin lyhyessä ajassa. Tein parhaani ja sain paljon oppia, joten minulle jäi palautteista huolimatta hyvä maku suuhun reissusta ja lähtisinkin vastaavanlaiseen toimintaan mukaan milloin tahansa uudestaan tulevaisuudessa. Cheers!